

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Crisi al PP

La desfeta del PP a Andalusia fa disparar les alarmes. El jutge Ruz estreny més el cercle i acredita que el PP va tenir comptabilitat oculta.

10
anys

Gestació de la treva

El govern espanyol i membres d'ETA van dialogar per mitjà de mediadors durant dos anys. Els contactes es van fer a Noruega i a Suïssa.

20
anys

L'Aznar suau

En una entrevista concedida al diari Avui, el líder del Partit Popular diu que vol ser "l'artífex d'un millor encaix de Catalunya a Espanya".

Full de ruta

Emili Bella

Diplomàcia de 'fast food'

Mariano Rajoy ha tornat a ser la riota, però no per cap lapsus. Aquesta vegada ha volgut corregir dos errors flagrants consecutius. El fracàs ha estat estrepitos. El primer, l'original: no haver-se dignat a felicitar Carles Puigdemont com a nou president de la Generalitat. El segon, més greu: no haver-se personat a Tortosa per l'accident de Freginals. Una piulada, i avall, que fa baixada. Per resoldre-ho, va voler pressionar el govern de la Generalitat perquè no acompanyés el primer ministre italià, Matteo Renzi, en la seva visita oficial a víctimes i familiars. Rajoy ha actuat com si es tractés d'acoquinar un treballador de l'institut Cervantes per suspendre la presentació d'un llibre a Holanda, s'ha pensat que Puigdemont era un primer ministre lituà esgarriat a qui es pogués fer desdir d'una declaració a favor de Catalunya, s'ha cregut que podria teledirigir el qui considera com un mer representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Els escarafalls de

Mariano Rajoy s'ha pensat que Carles Puigdemont era un primer ministre lituà esgarriat a qui es pogués fer desdir d'una declaració a favor de Catalunya

María de los Llanos de Luna tenen efecte zero en l'executiu de la desconnexió. El govern només ha hagut d'actuar amb normalitat, fer la feina. La imatge de Puigdemont rebent tenia a la pista de l'aeroport és de tal potència que no cal afegir-hi cap peu de foto.

Que el president i Renzi es comuniquin directament en italià posa encara més en evidència les mancances d'un Rajoy que només fa que enviar el missatge que ha abdicat, ha desistit d'exercir les seves responsabilitats, començant pel rebuig a l'oferta de Felip VI per intentar ser investit president i acabant per pràcticament desentendre's del que passi a Freginals.

Ahir van coincidir, finalment, per obligacions d'agenda, Rajoy i Puigdemont a l'acte d'homenatge a les víctimes de Germanwings. Salutació, foto, cordialitat. L'espanyol va penjar a Twitter l'encaixada de mans amb el català. De fons, una hamburgueseria, un establiment de menjar ràpid, servia per il·lustrar el rang que dona Rajoy a les relacions amb Catalunya.

Tribuna

Jordi Mayoral. Emprenedor

Corrandes d'exili, any 2016

L'exili, la penúria i la tristesa. Imatges que ens assalten, mirades que ens fan mal, històries que són al nostre arbre genealògic, perquè nosaltres també hem patit exili, penúria i tristesa. Els nostres avis, els nostres avantpassats, també van viure-ho, molts també van fugir a l'exili, molts van haver de marxar per força, com escrivia Pere Quart en aquell inoblidable poema que és *Corrandes d'exili*: "Una nit de lluna plena / tramuntàrem la carena / lentament, sense dir re. / Si la lluna feia el ple / també el féu la nostra pena."

I ÉS QUE NINGÚ MARXA A L'EXILI de gust, tot al contrari. Milers de catalans que van defensar la república van abandonar el país, literalment, expulsats amb nens petits i amb la parella, desfets, sense gairebé res més que la misèria, com deia el poeta: "L'estimada m'acompanya / de pell bruna i aire greu / (com una marededeu / que han trobat a la muntanya)." Les dictadures, la impotència, els conflictes bèl·lics entre civils, entre famílies i amics han de ser no només sagnants, sinó també desesperants i descoratjadores. "Perquè ens perdoni la guerra, / que l'ensagna, que

l'esguerra, / abans de passar la ratlla, / m'ajec i beso la terra / i l'acaron amb l'espátilla." El desconsol i el cor fet a miques, perquè ahir ho patíem nosaltres en la pròpia pell i avui ho sofreixen a Síria i a massa racons de món, una mateixa sensació, una història repetida: "A Catalunya deixí / el dia de ma partida / mitja vida condormida; / l'altra meitat vingué amb mi / per no deixar-me sens vida. / Avui en terres de França / i demà més lluny potser, / no em moriré d'enyorança / ans d'enyorança viuré." Apareix la nostàlgia, l'enyor, perquè t'expulsen a desgrat de casa, t'han d'assaltar els records que guardes a la retina. "En ma terra del Vallès / tres turons

fan una serra, / quatre pins un bosc espès, / cinc quarteres massa terra. / Com el Vallès no hi ha res. / Que els pins cenyeixin la cala, / l'ermita dalt del pujol; / i a la platja un tenderol / que bategui com una ala." Es així de cru i de dur: et fan fora del teu país, abandones la misèria i et trobes uns miserables, que en lloc d'ajudar-te et fan la vida impossible. Ha de ser depriment, desolador i inacceptable. Són els exilis d'ahir i d'avui, són les desgràcies de sempre que tan sols canvien de protagonistes.

MALGRAT TOT, ELS HUMANS tenim sempre un bri d'il·lusió, és el motor que ens manté dempeus, que, contra pronòstic, refà les ferides. "Una esperança desfeta, / una recança infinita. / I una pàtria tan petita / que la somio completa." Que cadascú faci allò que pugui, fem entre tots allò que ens permetin les nostres circumstàncies, alcem la veu, que ressonin les nostres consciències, ajudem qui ho necessita i fem-ho ara mateix, sense demora. Fem-ho per ells i també per nosaltres, perquè mai més calgui rellegir amb vergonya aquest poema de Pere Quart que, malauradament, és d'una actualitat que colpeix. És la nostra responsabilitat i hem d'assumir-la.

“Et fan fora del teu país i et trobes uns miserables, que no t'ajuden, et fan la vida impossible”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Les processons

■ La pèrdua del sentit i significat religiós d'una gran part de la nostra societat quant a una explicació convincent de la vida fa que la supervivència de les antigues manifestacions de la litúrgia en forma de processons, per exemple, ara hagin canviat de finalitat i s'hagin anat convertint en purs espectacles tradicionals o curiosos, la nota que particularitza un lloc o un paisatge, amb l'efecte crida pertinent del turisme. Les processons de Setmana Santa en són un exemple, i el nostre país en té tot un mostrari ric i variat.

La *Dansa de la mort* de Verges, com ja se sap, és una de les representacions més antigues que s'hi fan, i així, i d'acord amb el dit a l'inici, uns la viuen com la manifestació d'un acte religiós dins el dijous sant de la Setmana Santa, mentre que d'altres la viuen com una mostra cultural ple-

na dels ressons tan interessants d'una altra època. Sigui com sigui viscuda, és una processó molt arrelada, obra de l'esforç i la dedicació plena de tot un poble que l'ha sabuda salvaguardar a través de tants de segles, cosa que li fa guanyar, a cada any que passa, un interès creixent tant al país nostre com fora d'ell.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ
L'Estartit (Baix Empordà)

Ramon Cotarelo

■ Comparteixo l'opinió del Pep Mòdol quan diu que la conferència del Ramon Cotarelo al Teatre Principal de Lleida va ser magnífica i lúcida. Vestit amb la senzillesa d'un home de carrer, el professor Cotarelo ens va regalar una classe magistral amb un discurs planer, intel·ligent, incisiu i crític. El veia damunt de l'escenari amb aquella envejable i gens usual autoritat ètica i moral pròpia de qui gaudeix

d'un profund sentit de la justícia i de la realitat. Un home que ha lluitat, tot sol, contra murs i resistències, contra dogmes i populismes, i que, malgrat rebre crítiques mesquines d'arreu, és valent i no ha malforjat el seu camí.

Aquest home a qui fins fa pocs anys només se li permetia parlar des de púlpits silenciats, ara el pugem dalt dels escenaris. I ell, conscient que a la platea encara seguim antics privilegis i models caducs quan permetem que es reservin les cadires de les primeres files, ens dona una lliçó de saviesa i d'humilitat metre renga de les medalles pròpies i alienes; medalles penjades amb una soga al coll o amartellades damunt del pit i que, lluny de simbolitzar un mèrit, mostren la nostra pròpia vanitat i feblesa. Al cap i a la fi, tot plegat és com una gran obra de teatre. O potser no.

XAVIER-S. RIBELLES
Lleida (Segrià)

La rutina humana

■ És curiós però tots acceptem la rutina com una manera molt normal de viure. Anem a comprar, cuinem, llegim els diaris, dinem, fem exercici, parlem del món, mirem la televisió, treballem o conduïm sense gaire alegria perquè ho fem cada dia. I en canvi quan fem vacances o viatge, llavors tot canvia i ho vivim més conscientment. És curiós que l'espècie humana visqui la major part de la seva vida com un simi. Ens creiem que som molt diferents dels ximpanzés però jo diria que en el fons, encara portem molta energia animal. Per això, potser encara veiem moltes injustícies arreu de la terra que raonadament són impossibles d'entendre. Què vol dir que som intel·ligents? Quan miro el món actual, m'agafa un calfred impressionant!

ALBERT ALTÈS I SEGURA
Vic (Osona)